

Відходять в історію події лютого 2014 року, але з пам'яті тих, хто брав участь у мирних протестах в Києві на Майдані, вони ніколи не зітруться. З нашими читачами своїми спогадами ділиться СОЛОПІЙ Віталій Петрович.

СПОГАДИ про Майдан

лише камінням з бруківки та палицями. Головною ж зброєю були бойовий дух і віра в перемогу.

Хочу добре слово сказати про волонтерів, дівчат, які приносили на барикади їжу, гарячий чай, про лікарів і медичних сестер, які цілодобово надавали медичну допомогу.

Моральний дух наш підтримували і церковнослужителі. Вони вдень і вночі молились, аби на Майдані не проливалася кров.

Коли ми вирушили на мирний протест до Верховної Ради і Кабінету Міністрів, то нам перетнули дорогу бетонними блоками і автомобілями, почали обстрілювати гумовими кулями, світлошумовими гранатами, пускати сльозогінний газ. У відповідь були спалені автомашини, горіли автошини.

В цей час почалося серйозне зіткнення з «беркутівцями», які обстрілювали журналістів, медпрацівників. У відповідь полетіли ракетниці, коктейлі «молотова». Моїм завданням було розбивати бруківку і підносити каміння до барикад. Всі учасники протесту страждали від сльозогінного газу, світлошумових гранат, гумових куль, при мінусовій температурі нас поливали водою. Було багато поранених. Ми не відступали, хоча «беркутівці» атакували і вдень, і вночі.

Всі знали, що в Київ прибувають силовики з інших регіонів, йде підготовка до повного «зачищення» Майдану. Серед ночі почалося силове захоплення, були задіяні бронетехніка, і водометні машини. Наші люди витіснили з вулиць Грушевського, Інститутської, Європейської площі, частини Хрещатика, приміщень Жовтневого палацу та Українського дому. Було захоплено й спалено Будинок профспілок. Кільце звужувалося. Горіли намети, автошини. Ми, протестувальники, чинили опір, як могли, але сили були нерівними. От-от могли захопити Майдан...

І тут забув триго дзвін Михайлівського собору. З усіх кутків Києва прибували люди на допомогу. Завдяки їх підтримці ми відбивали атаки. Були вбиті, багато поранених, скрізь кров, плач, дим від пожеж видав очі... Пізніше були ще кривавіші і страшніші протистояння, про які мені дуже важко згадувати, почався відстріл людей снайперами.

Хочу висловити вдячність всім патріотам, низький вам уклін за те, що своєю кров'ю, а то й життям відстояли нашу гідність і свободу. Дякую Проценку А. В., Маркевичу І. І., ТОВ «УкрАгроРТ», які надавали посильну допомогу мені і всім захисникам Майдану.

Віталій СОЛОПІЙ
м. Андрушівка

Хочу розповісти про Майдан, де люди стояли не за підвищення зарплати, не за якісь особливі пільги, а відстоювали честь і гідність кожного українця, боролися за краще майбутнє своїх дітей і внуків. Ми розуміли, що лише пліч-о-пліч, тут, на Майдані, ми можемо позбутися насилля, несправедливості, корупції, безправ'я, які процвітали на Україні.

Всі великі справи починаються з малих. Так і мирний протест студентів переріс у справжню революцію, небувале патріотичне піднесення народу.

Наступного дня після кривавого побиття студентів я пройшов від Майдану до Михайлівського собору. Мій шлях проліг крутим схилом, який зморені й поранені молоді люди долали з останніх сил, знаючи, що їх там прихистять, нададуть невідкладну допомогу.

Я був надзвичайно вражений побаченням і вирішив, що не піду з Майдану до тих пір, доки не переможемо злочинну владу.

Хочу ще раз нагадати, що на Майдан люди з'їхалися з усіх кутків України. Тут було холод-

но і голодно, але народ підтримував Майдан. Нам привозили продукти харчування, медикаменти, намети, дрова та ін. Я спілкувався з багатьма, хто підтримував нас. Всі вони були налаштовані проти існуючої влади.

Майже щоночі силові структури наближалися впритул до барикад Майдану. Зовнішня розвідка попереджала про їх появу, і тоді оголошували загальну тривогу. І ми, хто з камінням в руках, хто з палицями, а то й голіруч відбивали атаки. Але так тривало не-

довго. Влада вирішила вдатися до більш радикальних дій - нас почали обстрілювати гумовими кулями, світлошумовими гранатами, застосовували сльозогінний газ (фото). Були жертви, бо люди захищалися лише дерев'яними щитами й касками. Але нам на підтримку почали прибувати бійці «Правого сектора», формувалися бойові сотні з добровольців. Навколо майдану було організовано круглодобове чергування, з підручних матеріалів зводили барикади, але атаки ми відбивали

Щоб не спізнитися назавжди

Російська агресія внесла до звичайного життя українців непередбачувані корективи. Фактично, нам оголошена війна. А відтак - настав час активних дій для збереження цілісності держави, збереження її незалежного статусу.

Службою безпеки, іншими підрозділами, аби спільно реалізувати план із захисту державних кордонів країни.

На думку політолога Олексія Гараня, запит на таку ініціативу у суспільства є.

Микола Мельник та голова координаційного центру громадської безпеки України Павло Потерецький. Пізніше Штаб поповнився ще шістьма військовими найвищого рангу, які обіймали керівні посади у Збройних силах України та Головному управлінні розвідки.

«Це перша команда, яка об'єднає лідерів громадянського суспільства, що мають авторитет і довіру. Це українці, які готові йти та захищати Україну», - підкреслила Тимошенко. Вона сподівається, що до Руху Опору приєднаються й інші небайдужі фахівці військової справи.

Політолог Олексій Гарань наголошує: «Дуже важливо, щоб ця ініціатива не стала суто партійною ініціативою, рухом «під Тимошенко». Це має бути рух, який включатиме участь усіх кандидатів у президенти. Потрібні будуть ще переговори з кандидатами, можливо, спільна декларація».

Військові теж висловилися на підтримку ідеї створення Руху опору. Зокрема, Олександр Скіпальський зазначив: «Ми, військові, підтримуємо її в тому, що без широкої підтримки народу перемогти цинічних агресорів нам буде дуже важко. Переконаний, що ветерани Збройних сил України, які протягом 23 років вірно служили нашій державі, візьмуть сьогодні зброю в руки, самореалізуються і на прикладі тієї енергії, яку продемонстрував Майдан, будуть діяти адекватно ситуації».

Політолог Віталій Бала переконаний, що ініціатива Юлії Тимошенко дуже доречна, і це треба було робити ще раніше. Однак, як стверджує народна мудрість, краще пізно, ніж ніколи. Щоб не спізнитися навіки, коли захищати вже буде нікого.

Людмила ЧУМАК

До 70-річчя з дня смерті М. Ф. Ватутіна

Його подвиг високо оцінила Батьківщина

15 квітня 1944 року перестало битися серце талановитого полководця часів Великої Вітчизняної війни, генерала армії Миколи Федоровича ВАТУТІНА. Його ім'я навіки вписане в історію Андрушівщини. Саме війська Першого Українського фронту визволяли наш край від німецько-фашистських загарбників.

А ще, згідно архівних документів і спогадів андрушівчан, встановлено, що з 9 січня по 29 лютого 1944 р. в Андрушівці на Красній Гірці перебував командний пункт Першого Українського фронту. Саме тут розроблялись плани розгрому гітлерівців під Ровно, Луцьком, Здолбуновим, під Корсунь-Шевченківським, Уманню і Вінницею. Та не довелося М. Ф. Ватутіну завершити до переможного кінця розпочату ним справу.

Двадцять другого лютого 1944 р. Микола Федорович поїхав перевірити готовність 60 і 13 армій до військових операцій. У супроводі 8 чоловік він виїхав із штабу 13 армії (Ровно) до 60 армії. Біля с. Милатин Ватутіна поранили. Його відвезли в Ровно, а потім у Київ. Та врятувати генерала не вдалося. Похоронили М. Ф. Ватутіна в Києві 17 квітня 1944 р.

У другому томі книги про героїв Радянського

Союзу сказано: «Ватутін зробив значний вклад у розвиток теорії радянського військового мистецтва з питань оточення великих угруповань ворожих військ».

За уміле керівництво військами його нагороджено орденами Леніна, Бойового Червоного Прапора, Суворова I ст., Кутузова I ст., а 6 травня 1965 р. посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Його іменем назване місто в Черкаській області, вулиці в Мінську, Гомелі, Владивостоку, Андрушівці та ін.

Про перебування М. Ф. Ватутіна в Андрушівці багато розповідали Г. М. Ющенко, А. С. Шевченко, М. Кальницька, які в той час працювали в установах щойно визволеного райцентру.

М. Кальницька, зокрема, розповідала, як за розпорядженням М. Ф. Ватутіна в Андрушівці почали демонструвати кінофільми про героїчні подвиги Червоної армії, про розгром німців під Москвою. Уже немає в живих тих, хто спі-

лкувався з Миколою Федоровичем, та залишилися їх спогади про те, як він допомагав району у відбудові розграбованих ворогом колгоспів, рятував людей від голоду і нужди.

Микола Федорович телефонував у Москву і вимагав відправити на Україну термінові вантажі: борошно, медикаменти, верстати, електродвигуни.

Нині дуже важливо, щоб педагоги, засоби масової інформації правдиво розповідали про події Великої Вітчизняної війни, про солдатів, офіцерів і генералів Червоної армії, які врятували людство від коричневої чуми фашизму.

Йосип ЛОХАНСЬКИЙ,
красзнавець

Впорядкували братську могилу учасників гайдамацького повстання Коліївщина

17 квітня у селі Кодня Житомирського району було впорядковано братську могилу учасників гайдамацького повстання Коліївщина.

Гайдамацькі заворушення розпочалися ще в 30-х роках XVIII ст. На теренах нашої області в районі Радомишля і Брусилова діяв гайдамацький загін Івана Бондаренка і Корнія Москаленка,

під Бердичевом - загін Клима Крутя і Василя Щербини. Польсько-шляхетський уряд, залучившись підтримкою російських військ з метою придушення народного руху, з небаченою жорстокістю розправився з його учасниками. Страшну славу в придушенні Коліївщини має село Кодня, де протягом 1768-1772 рр. працювала польська військово-судова комісія.

Відомий збірник документів «Кодненська книга» дає описи 326 справ засуджених, з яких 218 отримали смертний вирок. За різними джерелами у цьому населеному пункті поховано від 218 до 414 і навіть до 3000 людей, але наразі встановити точну кількість загиблих вже неможливо.

За матеріалами прес-служби ОДА